

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνός τρεῖς . . . 3
Διά μηνός ἑξ . . . 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνός τρεῖς . . . 4
Διά μηνός ἑξ . . . 7
Οἱ μαθηταὶ πληρώνουσιν εὐκολίᾳ
χρῆσιν τῆν συνδρομὴν τῶν κατὰ
μηνῶν . . . 1
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λε-
πτὰ 15 ὁ στίχος

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι
(ΑΡΙΣΤΙΝΗΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 20 Δεκεμβρίου 1852.

Παρά τοῖς Κ. Κ. διδασκάλοις καὶ
τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρο-
μίων ἐν τῇ ἡμεδαυῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ.
Ἑλλήνων Προξένοις καὶ τοῖς ἰδι-
αιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότη.
Πᾶσα δασυλογία ἐνεργεῖται διὰ
τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου
τυπογράφου.

Ἐκδίδεται ἅπαρ τῆς ἐβδομάδος,
κατὰ Σάββατον.

Τὰ ἐν Ἑλλάδι Χρηστήρια ἢ Μαντεῖα.

Χρηστήριον καὶ Μαντεῖον ὠνομαζέτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ
γεννημένη παρὰ τῶν Θεῶν ἀποκάλυψις τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὁ τόπος ἐνθα
αὕτη ἐγένετο. Εἰς οὐδένα τῶν τόπων τούτων ἐπιστεύετο ὅτι ἡ θεότης
αὐτῇ ἐνεφανίζετο ὁρατῶς εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἔνα προδηλώσῃ αὐτῷ τὸ
μέλλον ἐσεσθαι, ἢ τὴν βούλησιν αὐτῆς, ἀλλὰ πᾶσα ἐπιζητούμενη
ἀποκάλυψις ἐδίδοτο ἐμμέτως καὶ ἄλλως παρὰ τοῖς διαφόροις χρη-
στηρίοις, ὡς ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀψόμεθα.

Παράδοξον ἤθελεν κατὰ πρῶτον φανῆ ὅτι ὑπῆρχον ὀλίγα τοῦ
Διὸς χρηστήρια ὡς παρὰ τὰ τῶν ἄλλων Θεῶν, ἐνθ' οὗτος ἦτον ὁ πα-
τήρ καὶ ὁ ἡγεμὼν ἀνδρῶν τε Θεῶν τε. Ἀλλὰ, ἂν καὶ ὁ Ζεὺς ἦτον
κατὰ τὴν πίστιν τῶν ἀρχαίων ἢ πρῶτη πηγὴ πάντων τῶν χρησμάτων,
ἐθεωρεῖτο ὅμως ὡς εὐτελεστικὸν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ τοῦ νὰ τίθεται
εἰς ἀμεσον καὶ τόσον στενὴν σχέσιν πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Ὄθεν ἄλλοι
Θεοί, ὁ Ἀπόλλων ἰδίως, καὶ Ἡῠες ἔτι ἐνήργουν ὡς μεσῆται μεταξὺ
τοῦ Διὸς καὶ τῶν θνητῶν, καὶ ἦτον τρόπον τινα τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἐδη-
λοῦτο ἡ θέλησις αὐτοῦ. (Σοφ. Οἰδ. Κολ. 629 Αἰσχύλ. Εὐμ. 19.
611. κλ.) Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. Τὸ ἔθος τῶν ἀρ-
χαίων τοῦ ἐρωτᾶν τὸ θέλημα τῶν Θεῶν ἐν πάσῃ τοῦ τε δημοσίου
καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτῶν βίου σπουδαία περιελάσει, προήλθεν, ἐν μέρει
μὲν, ἐκ τῆς γενικῆς παρὰ παντὶ ἀνθρώπῳ ἐπιθυμίας τοῦ γινῶναι ὅποιον
ἤθελεν εἶναι τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ προτιθεῖτο ν' ἀναλάβῃ, ἐν
μέρει δὲ ἐκ τῆς πολλῆς ἀφοσιώσεως τῶν ἀρχαίων εἰς τοὺς Θεοὺς αὐτῶν,
ἔνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἤθελον νὰ ἐπιλαμβάνωνται οὐδεμίαν σπουδαίαν
ὑποθέσιν ἀνευ τῆς ἐκείνων ἐγκρίσεως. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ χρησμός δὲν
ἦτον ἀπλῶς ἀποκάλυψις πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς περιεργείας τοῦ ἀνθρώπου,
ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐγκρίσις ἢ κέρωσις τοῦ ἔργου, ὅπερ ὁ ἀνθρώπος
προτιθεῖτο νὰ πράξῃ ἢ νὰ μὴ πράξῃ. Ἐπισυνάπτομεν ὡς καταλογὸν
τῶν ἐλληνικῶν χρηστηρίων, τασσομένων κατὰ τὰ θεότατας εἰς ἃ
ταῦτα ἀνήκον.

Α. Μαντεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος.

1. Τὸ ἐν Δελφοῖς ἦτον τὸ ἐπισημώτατον πάντων τῶν τοῦ
Ἀπόλλωνος μαντείων. Τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα ἦτον Πυθίων παραγόμε-
νον ἦτοι ἐκ τοῦ Πυθιάσθαι=ἐρωτᾶν, ἢ κατὰ τὸν εἰς Ἀπόλλωνα
ὕμνον τοῦ Ὀμήρου (185 κλ.) ἐκ τοῦ πύθεσθαι=σήπασθαι, ὡς ἐκ τῆς
φύσεως τοῦ τόπου, ἐνθα τὸ χρηστήριον τοῦτο ἦτον, ἐκλυτῶδους καὶ
σκιπτικοῦ ὄντος. Περὶ τῆς τοπογραφίας τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ
Ἀπόλλωνος ἴδε Πασανίαν (I. 14. 7) καὶ Μύλλερρον (ἐν τῇ Δίσκεσιν
ἐκδόσει τοῦ Πινδάρου (B. σελ. 628). Εἰς τὸ ἄδυστον τοῦ ναοῦ τούτου
ἢ τὸ μέγιστον ἦτον τὸ, κατὰ τοὺς ἐσχάτους τοῦλάχιστον χρόνους, ἐκ
χρυσοῦ κατασκευασμένον ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου
ἐκαίετο ἐπὶ βωμοῦ ἀρθήτων πῦρ, ξύλοις ἐλάττης μόνον ὑποτροφέμεον
(Αἰσχ. Χοηφ. 1036 Πλουτ. περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφ.). Τὸ ἔσω φά-
τνωμα τοῦ ναοῦ ἦτον κατὰ πλεον στεράνους ἐκ δάφνης (Αἰσχύλ. Εὐμ.
39.) καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐκαίετο δάφνη ἀντὶ λιθάριου. Εἰς τὸ κέντρον
τοῦ Ναοῦ ἦτον χάσμα ἐν τῇ γῆ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνεφέρετο ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν μεθυστικὸν τι πνεῦμα ἢ καπνός, ὅπερ ἐπιστεύετο ὡς
ἐκ τῆς Καστωίδος κρήνης πηγάζον, καὶ τὸ ὅποιον διεσκεδάζετο
πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου (Πασ. I. 34, § 5). Ἐπὶ τοῦ χάσματος
τούτου ἦτον ἐστημένος τρίπους ὑψηλός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἢ Πυθία, ὀδη-
γουμένη εἰς τὸν ναὸν ὑπὸ τοῦ προφήτου λεγομένου, ἐκάθητο, ὅψεποτε
ἐπρόκειτο νὰ ἐρωτηθῇ τὸ Μαντεῖον. Ὁ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὸν τρίποδα χά-
σματος ἀναβαίνων καπνός ἐπηρέεζε τοσοῦτον τὸν ἐγκέφαλον αὐτῆς,
ὥστε καταλαμβάνετο ὑπὸ παραφροσύνης καὶ ἐγένετο οἰονεὶ ἐξω φρενῶν,
οἱ φησὶ γοῖ δὲ, οὗς ἐν τῇ τοιαύτῃ αὐτῇ καταστάσει ἐπρόφερε, ἐπι-
στεύετο ὅτι ἦτον ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἐρωτωμένου Θεοῦ.

Οἱ φησὶ γοῖ δ' οὗτοι, γραφόμενοι ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ προφήτου, ἐκαι-
νοποιούνοτο ἑαυτῶν αὐτοῦ τοῖς τὸ μαντεῖον ἐπερωτῶσι (Πλουτ. 121. 20.
Στραβ. Θ. 3. σελ. 277. Πλουτ. περὶ ἐκλελοιπ. Χρηστ.). Ἡ Πυθία
ἦτον πάντοτε ἰθαγενὴς Δελφίς; (Εὐριπ. Ἴων 92.) καὶ εἰσερχομένη εἰς τὴν
ὕπερσιν τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε πλέον ἀπεχώρει αὐτῆς, οὐδ' ἐπιτρέπετο
αὐτῇ εἰς γάμον ἐλθεῖν. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἢ
Πυθία ἦτον πάντοτε κόρη νέα, ἀλλὰ πλανηθεῖσα μίξ τις ὑπὸ Ἐγε-
κράτους τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔθεντο νόμον οἱ Δελφοὶ νὰ μὴ ἐκλέγηται τοῦ
λοιποῦ προφήτις οὐδαμῖα μὴ ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔτη γεγονυῖα.
Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἢ προσεῦθις αὕτη ἐνεδύετο
πάντοτε ὡς κόρη (Διόδ. ἀνωτ.). Ἡ Πυθία ἐξελέγετο ἀείποτε ἐκ πτω-
χῆς καὶ χωρικῆς οἰκογενείας, καὶ κατὰ πρῶτον ἦτον μία τοιαύτη
ἐκάστοτε, ἀφοῦ δὲ ἡ Ἑλλὰς ἐβρασαν εἰς ἀκμὴν, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν
ἐρχομένων νὰ συμβουλευθῶσι τὸ Μαντεῖον ἦτον μέγας, διωρίζοντο δύο
προφήτιδες, αἵτινες ἀνέβαινον ἐπὶ τοῦ Τρίποδος ἀλληλοδιαδόχως.
ὑπῆρχε δὲ καὶ τρίτη ἐτοίμη εἰς ἀναπλήρωσιν, ἐάν τις τῶν ἄλλων
ἤθελε πάλιν τι (Πλουτ. Κερ. Κατ. 9.) Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀναφε-
ρομένου ἀτμοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος λέγουσιν ὅτι ἦσαν
ἐνίοτε τόσον σφοδρά, ὥστε Πυθία τις, ἐν τῇ ἐκτάσει αὐτῆς, ἐπέδησεν
ἐκ τοῦ Τρίποδος, κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ μεθ' ἡμέρας ὀλίγας
ἀπέθανε. (Πλουτ. περὶ ἐκλελοιπ. Χρηστ. 5.)

Οἱ χρησμοὶ ἐν πρώτοις ἐδίδοτο ἅπαρ μόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῇ ἐ-
βδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Βυσίου, ἥτις ἐνομίζετο εἶναι ἡ γενέθλιος τοῦ
Ἀπόλλωνος (Πλουτ. Κερ. Κατ. 9.) Ἐπειδὴ δὲ προτόντος τοῦ χρόνου ἢ
μὴ αὕτη μόνον ἡμέρα δὲν ἐπῆρκει, ὠρίσθησαν διάφοροι ἐν ἐκάστῳ
μηνὶ ἡμέραι πρὸς τοῦτο (Πλουτ. Ἀλεξ. 14). Ἡ τάξις τῶν χρηστη-
ριζομένων ὠρίζετο διὰ κλήρου (Αἰσχύλ. Εὐμ. 32, Εὐριπ. Ἴων. 422).
Οἱ ἐν Δελφοῖς ἀρχόντες εἶχον ἐξουσίαν νὰ χρηργῶσι δικαίωμα προ-
μαντείας, τοιούτῃ προτιμήσεως ἢ προπηγῆσεως τῶν ἄλλων, μὴ φυ-
λκτομένης τῆς διὰ κλήρου κατατάξεως, εἰς ἄτομα ἢ πόλεις, πρὸς
ἃ, ἔνεκα εὐεργεσιῶν, ὄφειλον εὐγνωμοσύνην οἱ Δελφοὶ, ἢ τῶν ὁποίων ἢ
πολιτικὴ ὑπεροχὴ παρεῖχεν αὐτοῖς ἐπὶ τούτου ἀξιώσεως ὑπερτέρας.
Τῆς προμαντείας τὸ δικαίωμα ἐδόθη π. χ. τῷ Κροίσῳ καὶ τοῖς Λυ-
δοῖς; (Ἡρόδ. Α. 54), τοῖς Λακεδαιμονίοις; (Πλουτ. Περ. 21.) Φιλίππῳ
τῷ Μακεδόνι (Δημοσθ. κ. Φιλίπ. Γ. σελ. 114). Ἀέγων δὲ ὁ πρό-
δοτος, ὅτι οἱ Λυδοὶ ἐλάβον παρὰ τῶν Δελφῶν τὴν τιμὴν τῆς ἀτελείας,
δεικνύει ὅτι οἱ προσερχόμενοι νὰ συμβουλευθῶσι τὸ Μαντεῖον ἐπλήρω-
νον τέλος τι. — Ἡ Πυθία ἠσθλάετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πρὶν ἀναβῆ
ἐπὶ τοῦ Τρίποδος, ἐτοιμάζουσα ἐκὴν διὰ τὴν δημοσιῆ καὶ ἱερο-
πρεπῆ ταύτην πράξιν ἐνήστευεν ἐν αὐταῖς καὶ ἐλούετο ἐν τοῖς τῆς
Κασταλίας κρήνης νάμασιν, ἐνεδύετο ἀπλὴν στολὴν, ἔκκει δὲ ἐν τῷ
ναῷ δάφνης φύλλα καὶ ἄλφειτα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Θεοῦ (Σχολ. Εὐριπ.
Φων. 230 Πλουτ. περὶ τοῦ μὴ Χρ. Ἐμμ. Πυθ. 6.). Οἱ χρηστηριζόμε-
νοι ἐθυσίαζον κατὰ χρέος τῷ Θεῷ λίγα, ἢ θοῦν, ἢ πρόβατον· ἔδει δὲ
τὰ ἱερεῖα ταῦτα νὰ ἦναι ὑγιᾶ τὰ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς
βεβαίωσιν τούτου ὑρίσταντο δοκιμασίαν τινα ἰδίαν ἐκάστον· καὶ εἰς
μὲν τὸν θοῦν παρετίθετο κριθὴ, εἰς δὲ τὸ πρόβατον ἐρέδινοι, διὰ νὰ
πρατηρηθῇ ἐκν ἔτρωγον ταῦτα μεθ' ἄρσεν. Ἐπὶ δὲ τῆς Αἰγὸς κατε-
χέετο ὕδωρ καὶ ἂν τοῦτο ἐπροξένη αὐτῇ γενικὸν τρόμον, ἐθεωρεῖτο ὡς
κλιὸν θῦμα (Πλουτ. Ἑκλ. Χρηστ. 49). Τὸ οὕτω δὲ ἐκλεγόμενον θῦμα
εἰλέγετο Ὀσιωτῆρ (Πλουτ. Κερ. Κατ. 9). Ὁ Οὐχχμοῦθις; (Hellen
Alt II. 2 σελ. 264) ἀναφέρει ὅτι πάντες οἱ ἐρχόμενοι ἐπερωτῆσαι τὸν
Θεὸν ἔφερον στεράνους; δάφνης μαλλῶ λευκῶ περιδεδεμένους. Πλὴν τὸ
χωρίον, ἐξ οὗ τὴν γνώμην ταύτην ἀρύεται, ἀναφέρει μόνον τοὺς ὡς ἐκέ-
τα; ἐν τῷ ναῷ καθεστῆκότας. (Ἡρόδ. Ζ. 141 Αἰσχ. Χοηφ. 1035).

Οἱ Δελφοὶ, ἢ μᾶλλον οἱ εὐπατρίδαι τῶν Δελφῶν ἐπώρουν τὸ
Χρηστήριον τοῦτο. Ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς δὲ ἐκ τοῦ Δευκαλίωνος τὸ γένος

Ελλοσών πάντες οι ομογενεών εξαλέγοντο, εις εζ' εκάστης, οι πάντες ιερείς, οτινες ονομάζοντο ο σ ι ο ι (Εβρ. Γ'ων. 411 Πλουτ. Καρ. Κατ. 9). Είναι γνωστά ημίν τρία μόνον ονόματα των ομογενεών τούτων, τ. ε. Οι Κλεομαντίδαι, οι Θρακίδαι, (Διδ. 15'. 24 Λουκ. κ. Λουκ. σελ. 158) και οι Ακραιοί (Ηου. εν Α.).

Οι ομοιοί μετά του προφύτου (ήτοι του αρχιερέως) διετέλουσαν αυτοί ισόθως, και επεσπύοντο εις πάντα τα άφρονα τα Μαντεία (Ηρόδ. Η. 136). Οτι δε αι ομογενεαί αυται ειχον πολλήν επί του Χριστηρίου επιφρόνην, εκ πλείστον μαρτυριών δηλούται. Δεν είναι δε και άπίθανον ότι αυται ήσαν αι άπαγορεύουσαι τη Πυθίη τάς υπό του Θεού δθεν διδραμέναι άποκαλύψεις (Λουκ. κ. Λουκ. 158 Ηρόδ. Ζ. 181 ζ'. 66 Πλουτ. Περικλ. 21 Εβρ. Γ'ων. 12, 19 122. 1110).

Οι πλείστοι των σωζομένων χρησμών είναι εξάμετροι, ή δε διάλεκτος αυτών Ιωνική, ενίοτε δε γίνεται χρήςαι και της Δωρικης (Ηρόδ. Α. 157. 159). Το εξάμετρον επενοήθη, κατά τινος μαρτυρίας υπό της Φιλομένης, αρχαιοτάτης των Πυθίων. Πρὸς τιμήν της εμμέτρως χρήςαι, ήτοι διότι οι λόγοι του Θεού καθίσταντο αιδεσιμώτεροι, ή διότι ήτον εύκολώτερον το άπομνημονεύειν τόν χρησμών έμμετρον όντα ή πεζόν, ή και άμφοτέρων ένεκα. (Πλουτ. Χρ. Ημ. Π. 19) των έμμέτρων χρησμών τινες ήσαν ελαττωματικοί, ως προς το μέτρον, άλλ' οι εύσεβέστεροι των Ελλήνων θεώρουσαν και τούτο προς σκώπην γινόμενον. (Πλουτ. άνωτ.).

Επί Θεοπόμπου φαίνεται ότι ή συνήθεια του έμμέτρως άπαγγέλλειν τους χρησμούς είχε πάσαι βαθμύην, διδομένων τούτων εν πεζώ πλέον λόγω, και τη εν Δελφοίς λαλουμένη Δωρικη διαλέκτω. Διότι, άρουν αι έλληνικαί πολιτεαί απέβαλον τάς πολιτικάς αυτών ελευθερίας, δεν ειχον πλέον άφορμήν να έρωτώσι το Μαντεϊον επί ζητημάτων εθνικών ή πολιτικών. Δεν ήτον δε άναγκαϊον να διδωται διά του ύψους του έμμέτρου λόγου αι άποκρίσεις εις τάς τόν ιδιωτικόν βίον άφορώσας έπερωτήσεις, τουτέστι περί πράξεως δούλων, περί κλλιουργίας άγρού τινος, περί γάμων, ταξιδιων, θανείων και τά τοιαύτα, περί των τó μαντεϊον συχνοτάτα τότε έπερωτώτο (Πλουτ. άνωτ. 28).

Οτι το εν Δελφοίς Μαντεϊον άπόλεσε τήν σπουδαϊότητα αυτού παρά τοις αρχαίοις, ήκλιτώθη και ό άρωμας των έπερωτώτων αυτό. Επί τών ήμερών του Πλουτάρχου μία μόνον Πυθία ήρκει, ως και πάλαι, διά τήν ύπερσίαν των χρησμών, και ούτοι ειδίδοντο άπαξ του μηνός.

(Ακολουθεϊ).

—000—

Βίος του Αθηναίου Ξενοφώντος, περιφήμου φιλοσόφου, στρατηγού και ιστοριογράφου.

Ξενοφών ο Αθηναίος ήτον υίος του εκ του δήμου Έρχείας Γρύλλου ό χρόνος της γεννήσεως αυτού είναι άγνωστος κατ' άκριβειαν. Διογένης ό Λαέρτιος εν βίω του Ξενοφώντος και ό Στραβών αναφέρουσιν, ότι έπεσεν ούτος από του ύψους του έ, τη μετά τήν εν Δηλίω μάχην φυγή, και ό Σωκράτης έφερον αυτών επί ύψους οδών άρκιτών σταδίων. Η εν Δηλίω μάχη έγινετο, τφ 424 π. χ. μεταξύ Αθηναίων και Βωιωτών (Θουκ. δ. 96). Ο Ξενοφών άρα γεννήθη πρό του 444 π. χ. Δεν αναφέρεται έτι ακριβώς ούδέ του θανάτου αυτού ό χρόνος. ό Λουκιανός λέγει (Μακροβ. 21) ότι έζησεν ό Ξενοφών ύπερ τα 90 έτη, και αυτος ούτος εις τα Έλληνικά αυτού αναφέρει τήν δολοφονίαν του εκ Φερών Αλεξάνδρου, ήτις συνέθη κατά Διοδώρον (13. 14) τφ 357 π. χ. Μεταξύ δε του 425 π. χ. και 357 υπάρχει διάστημα 67 έτων. έντεθεν δε άποδεικνύεται ότι ό Ξενοφών έζη έβδομήκοντα σχεδόν έτη άφου ό Σωκράτης έσωσε τήν ζωήν αυτού εν Δηλίω. Ύπαρχει πολλή φιλονικία περί της ηλικίας του Ξενοφώντος ότε παρακολούθησεν τον νεώτερον Κύρον (401 π. χ.), εις τήν κατά του αδελφου αυτού εκστρατείαν. Οι λέγοντες ότι ό Ξενοφών ήτον από 20 έως 30 έτων τότε, άπορίπτουσι το εν Δηλίω συμβάν αυτού. Ο Πλούταρχος αναφέρει διήγημά τι, κατά το όποιον ό Σωκράτης έσωσεν εν Ποσειδαιή τήν ζωήν του Αλκιβιάδου, ό δε Αλκιβιάδης ύπερασπίσθη τόν Σωκράτην εις τήν μετά τήν εν Δηλίω ήτταν των Αθηναίων φυγήν. (Αλκιβ. Ζ.). Το εν τή Αναβάσει χωρίον (Β. 1 § 12), εν φ ό Ξενοφών ονομάζεται νεανίσκος, θεωρείται υπό τινων ως έσφαλμένον, διότι εν τοις κρατίστοις χειρογράφοις αναγιγνώσκειται «Θεόπομπος» αντί «Ξενοφών», εκας; δε τούτου ή λέξις νεανίσκος δεν σημαίνει εν-

τάθω περιορισμένως νέον. Ο Ξενοφών έγράφη εις τόν Σούβαν (Αναβ. Ζ. Β. 38) τριήκοντος, ώστε ήδύνατο να έχη και θυγατέρα επιφρονη. Τήν ύποθεσιν ταύτην πραγματευεται εν πολλοίς ό C W. Κρήγερος (De Xenophontis vita quaestiones, Halle 1852). Το πιθανώτερον συμπέρασμα φαίνεται είναι ότι ό Ξενοφών δην ήτον νεώτερος των 40 έτων ότε ήκολούθησε τόν Κύρον. Ο Ξενοφών λέγει ότι υπήρξε μαθητής του Σωκράτους πεις έτι ών. Ο Φιλότηρτος αναφέρει ότι έμαθήτευσε και παρά Προδίκω τφ Κείω, ότε διετέλει αιχμαλώτως εν Βοιωτίη, άλλ' περί της αιχμαλωσίας ταύτης του Ξενοφώντος ούδεις άλλος άρχαιος συγγραφεύς αναφέρει τί. Ο Φώτιος (Βιβλιοθ. ΣΞ.) αναφέρει ότι ό Ξενοφών διετέλεσε και του Ίσοκράτους μαθητής, όπερ δυνατόν να ήναι αληθές, άν και ό Ίσοκράτης ήτον νεώτερος του Ξενοφώντος, ως γεννηθείς τφ 436 π. χ. Έκ διηγημάτων τινος αναφερομένου υπό του Αθανάσιου (i. σελ. 427) φαίνεται ότι ό Ξενοφών έπεσεκέρη και τάς Συρακούσας, επί λιουσιού του πρεσβυτέρου, ακμάσαντος τφ 367 π. χ. ό Αστρόνιος (Biogr. Univer. εν άρθρω Ξενοφών) παρέρται ν' άποδείξη ότι ό Ξενοφών έγραψε το Συμπόσιον και τόν Ιέρωνα πρό του 401 π. χ. έτους, άλλ' το συμπέρασμα αυτού μόλις δύναται να ήναι πιθανόν. Ο Ξενοφών εξέδωκε τήν ιστορίαν του Θεουκιδίδου, άλλ' ό χρόνος της έκδόσεως αυτης είναι άγνωστος. Ούδέ δύναμεθα να παρασχεθώμεν το συμπέρασμα του Αστρόνιου, ότι έκδοσε τούτο έργον τουτο πρό του 401 π. χ. έτους, ένδεχεται να ήτον ό Ξενοφών εν Αθήναις πρό του 402 π. χ. και να μιν υπήρχε τότε εν τοις ζώσιν ό Θεουκιδίδης, άλλ' τα δύο ταύτα περιστατικά ούδεν άποδεικνύουσιν, ως προς τόν χρόνον της δημοσιεύσεως της Θεουκιδιδείου Συγγραφής.

Ο Ξενοφών εν τή Αναβάσει αναφέρει πως έλαβε μέρος εις τήν εκστρατείαν Κύρου του νεώτερου, κατά του τότε των Περσών βασιλεύοντος αδελφου αυτού Αρταξέρξου του Μνήμονος. Ο Ξενοφών, παλαιός του Ξενοφώντος φίλος, ών ήδη μετά του Κύρου, προσεκαλεσεν έξ Αθηνών τόν Ξενοφώντα να έλθη εις Σάρδεις, ύποσχόμενος εις αυτόν τήν φιλίαν του Κύρου. Ο Ξενοφών έκοινοποίησε τούτο εις τόν Σωκράτην, ό δε Σωκράτης ύποψεύσας μήποτε προσκορήσει τους Αθηναίους γινόμενος φίλος του Κύρου, φίλος ότος των Αακεδαμονίων και βοηθήσαντος αυτού εις τόν κατά των Αθηναίων πόλεμον, συνεβούλευσε τόν Ξενοφώντα να έπερωτήση περί τούτου το εν Δελφοίς χρηστήριον. Έβλουν ό Ξενοφών ήρώτησε τόν Απόλλωνα, ούχι έάν πρέπη ν' άκούση τήν γνώμην του Προξένου ή όχι, διότι ειχεν ίσως άπορασίαι ήδη περί τούτου, άλλ' εις πότον Θείον θεσιάζων και προσευχόμενος κίλλιστα και άριστα ήθελε κάμει τήν μελετωμένην θδοσίαν, και καλώς πράξει σωθ. Ο Σωκράτης έμεμνηθ τόν Ξενοφώντα διότι ήρώτησεν ούτω τόν Θεόν πρώτων, και όχι άν πρέπη έλως να υπάρη άλλ' όμωσ, επειδή ό Θεός άπεκρίθη εις τήν έρώτησιν αυτού, συνεβούλευσεν αυ-όν να πράξη όσα ό Απόλλων έντετελετο αυτό. Έπορεύθη λοιπόν ό Ξενοφών εις Σάρδεις, φίλας εν ώ ήτον πλέον έτοιμος ό Κύρος και σόν αυτόν ό Πρόξενος να αναχωρήσωσι. Αποθανόντος του Κύρου εν τή εκστρατείη, το εκ βαρβαρων συγκροτούμενον μέρος του στρατου αυτού διασκορπίσθη τήδε κακείσε, οι δε συνακολούθησαντες αυτών μίριοι Έλληνες έμειναν μόνον εις τάς έκτεταμένας μεταξύ του Τίγγιδος και του Εύφρατου πεδιάδας. Φοβευθέντων δε δούω του τε Κλεάρχου και των άλλων στρατηγών υπό του Σατραπου Τιταρέρνου, ανεφάνη ό πτώξ, ατήμαντος και ούτε στρατηγός, ούτε λοχαγός, ούτε καν στρατιώτης ών εις τόν στρατόν του Κύρου Ξενοφών, έκλεχθείς υπό του καταλειφθέντος έλληνικου στρατου αντί του Προξένου, ώδήγησεν αυτών διά της στρατηγικής του ικανότητος και της φρονήσεως αυτού μεταξύ έχθρικών χωρών, κατατροχόμενον υπό άπειρων στεφάνων και δυσκολιών, και επανέφερον αυτών εις τά εδαια, τερήσας καθ' ήλην τήν θδοσίαν τάξιν και πειθαρχίαν αξιοθαύμαστον. Εις 215 ήμέρας διήνυσαν 1155 παραστάγας, τουτέστι 34,650 στάδια. Τά της επιστροφής ταύτης περιγράφει ό ίδιος Ξενοφών εν τή Αναβάσει κατ' έκτασιν και εν πάση αληθείη. Τούτου δ' ένεκα έτιμήθη μεγάλως υπό των Αακεδαμονίων και άντεμείβθη πλουσιόπαρξως παρ' αυτών.

Οι συμπολίται αυτού Αθηναίοι ζηλοτυπήσαντες τόν Ξενοφώντα, δι' ήν έκτίσαστο φήμην, εξοστράτευσαν αυτόν, επί λόγω ότι ήνώθη μετ' αλλοις κατά του αδελφου αυτού εκστρατεύσαντος Κύρου, και ώς

λακωνίζοντα. Η έξορία αυτη έγινετο ήτοι ολίγον πριν ή μικρόν μετά τόν θάνατον του Σωκράτους, συμβάντα τφ 399 Π. Χ. Έκ των άπομνημονευμάτων του συγγραφεύς τούτου φαίνεται ότι ότε απεθανεν ό Σωκράτης, ό Ξενοφών ήτον εις Ασίαν (Απομν. Δ'. 8. § 4).

Ότε Αγησίλαος ό της Σπάρτης βασιλεύς ώδήγησε το κατά των Περσών στρατευμα των Αακεδαμονίων εν Ασία (Π. Χ. 396) ό Ξενοφών ήτον μετ' αυτού, τουλάχιστον επί τινος χρόνον. Ανακλήθέντος δε του Αγησίλαου, ό Ξενοφών ήκολούθησεν αυτόν (Αναβ. Β. 3. § 6) και συνετάγη μετ' των Αακεδαμονίων εις τήν εν Κορώνη κατά των Αθηναίων μάχην αυτών, τφ 394 Π. Χ. (Πλουτ. Αγησίλ. 18). Φαίνεται δε ότι μετά τήν μάχην ταύτην ήκολούθησε τόν Αγησίλαον εις Σπάρτην, και μετ' ου πολύ έπορεύθη εις τόν εν Ήνιδι Σκιλλοῦντα, παρά τφ όποιω ήγόρασε κτήμα τι, ου μικρόν της Ολυμπίας, και εγκαταστάσει εν αυτω διήγει βίον ήσυχόν. Ένταύθα έταμώθη και μετά της συζήτου του Φιλοσίας και τόν δύο του τέκνου Γρύλλου και Διοδώρου. Τόν τόπον τούτον κείσεσθε εκκαμην εν αυτω περιγράφει ό ίδιος εν τή Αναβάσει (Ε. 3. § 7. κ). Λέγουν ότι ή Φιλισία ήτον δευτέρα γυνή αυτού. Που δε και πότε έλαθε αυτή είναι άγνωστον. Τά τέκνα του επαιδεύθησαν εν Σπαρτη, ή τουλάχιστον τούτων γνώμην έδωκεν αυτω περί τούτων ό Αγησίλαος (Πλουτ. Αγησίλ. 20). Εις το καταφύγιόν του τούτου ό Ξενοφών ήκολούθησεν το μεγαλοπρεπή της Αρτέμιδος, Νάιν, μικρότερον μιν, άλλ' κατά μίμησιν του εν Βέρρο, και άριέσασεν εις αυτόν έσαι το δέκατον των προϊόντων του περίεξ τόπου, εν ήγόρασεν, προς διατήρησιν και επισκευήν αυτού. Εξωρισμένος εκ της πατρίδος του ό Ξενοφών και λακωνίζων όσον ήν δυνατόν, διήγεν εν Σκιλλοῦντι κτηνοτροφία, συγγράμην και περιποιούμενος τους προσερχόμενους φίλους του. ένταύθα δε συνέταξε πύκνόν τα Ιστορικά αυτού συγγράμματα. τ. ε. τήν Αναβάσιν και τα Έλληνικά, ή μέρος των Έλληνικων, κατά Διογένην τόν Λαέρτιον, ίσως έδώ έγραψεν ώσάτως τόν Κυναγητικόν και τήν Ίππικήν.

Αι ειρηναϊαί αυται άσχολήσεις του Ξενοφώντος διαταράχθησαν ένεκα του πολέμου των Ηλείων προς τους Αακεδαμονίους. Εις ούδεν ελογίσθησαν και ή Ιερότης του ναού της Αρτέμιδος και ή σεβαστή ηλικία του άδε ψυχάζοντος φιλοσόφου. Εκβλήθεις έντεθεν υπό των Ηλείων κατέφυγεν εις Κόρινθον. Είναι άβέβαιον πότε τούτο έγινετο, ό Κρήγερος νομίζει ότι οι Ηλείοι δεν εκουρίεσαν τόν Σκιλλοῦντα πρό του 371 π. χ. δε οι Αακεδαμονίοι ενίκησαν υπό των Θηβαίων εν Λεύκτραις. Ο Διογένης αναφέρει ότι οι Αακεδαμονίοι δεν ήλθον εις Βοιωθίαν του Ξενοφώντος προσβαλλόμενον υπό των Ηλείων περιεσπώντο ίσως τότε εις άλλα αυτού; άφρονα πράγματα έντεθεν εξέχει ό Αστρόνιος συμπέρασμα ότι οι Ηλείοι προσέβαλον τόν Σκιλλοῦντα πιθανώς τφ 368 π. χ. δε εισέβαλεν εις τήν Λακωνικήν ό Επαμεινώνδας. Όπως δε και να ήναι, ό Ξενοφών διέτριψεν εν Σκιλλοῦντι ύπερ τα είκοσ έτη. Η περί όστρακισμῦ αυτού άπόρασις των Αθηναίων ανεκλήθη, τή εισήγησι του Εύδόλου, άβέβαιον δε πότε. Εις τήν εν Μαντινείη μάχην, ήτις έγινετο τφ 362 π. χ. Οι Σπαρτιάται και οι Αθηναίοι έπόλεμον τους Θηβαίους και μετ' έκείνων ήσαν συντεταγμένοι και οι δύο του Ξενοφώντος υίοι, δε Γρύλλος και ό Διοδώρος. Ο Διογένης λέγει ότι έπεμψεν αυτού; ό πατήρ εις Αθήνας διά να πολεμήσωσιν ύπερ των Σπαρτιατών. Ο Γρύλλος έρνευθη εις τήν αυτην μάχην ενήκ και ό Επαμεινώνδας έπεσε. Δεν υπάρχουσιν μαρτυριαί εν ποτε ό Ξενοφών επανήλθεν εις Αθήνας. Επειδή δε δεν γίνεται ούδεις λόγος περί αυτού άρουν άκαθείς της Σκιλλοῦντος ήλθεν εις Κόρινθον, συμπεραίνεται ότι απεθανεν ώδε (Διογένης Λαερτ) κατά τόν πατήρ Διογένην Σθητικαίδαν φαίνεται ότι ό Ξενοφών απέθανε το πρώτον έτος της 105 Ολυμπιάδος, 350 π. χ. Άλλοι δε νεώτεροι θέτουσι τήν εποχήν του θανάτου αυτού ολίγα μετά ταύτα έτη (εδ. Clinton F. Hell. 359 π. χ. Krüger de Xenophontis κλ. σελ. 28).

Τα συγγράμματα υπό του Ξενοφώντος βιβλία, άπερ και Διογένης ό Λαέρτιος αναφέρει, εις ταύτα, Κύρου άνάβασις, Έλληνικά, Κύρου παιδείη, Λόγος εις Αγησίλαον, Ιππικημιάς, Ιππική, Κυναγητικιάς, Αακεδαμονίων Πολιτεία, Αθηναίων Πολιτεία, Πόροι ή περί προσόδων, Απομνημονεύματα Σωκράτους, Συμπόσιον, Ίέρων ή τυραννικιάς, Οικονομικά κλ. (Περί των ύποθέσεων ένός εκάστου τούτων και των κυριωτέρων έκδόσεων των άπάντων ήμῶν, ή κατά μέρος βιβλίων, θέλουεν

πραγματευθῆ άλλοτε. Περί δε του ύψους του Ξενοφώντος άρκει να είπωμεν ότι διά τήν χάριν και τήν άμείλιχον αυτού άκριβειαν ώνομάσθη και παρ' αυτών ήδη τόν αρχαίων Αττική μέλισσα, ή Έλληνική μέλισσα και Αττική Μούσα.

(Και ταύτα κατά τόν πατήρ Σμηθίω G. Long M. A.)

—000—

Οι Βραχυμάνες.

Γυμνοσρισται (γυμνοί διατελούντες σοφισται), ή Βραχυμάνες ώνομάζοντο παρά τοις αρχαίοις φιλόσοφοι της Ινδίας, περί των διηγούνται παράδοξά θλιος πράγματα. ότι π. χ. έβίουν κατά γής πλαγιάζοντες. Ισταντο πάντοτε επί του ένός ποδός, ήτένον προς τόν ήλιον με σταθερόν και ακίνητον όφθαλμόν από της ανατολής μέχρι της δύσεως. έκράτουσαν άνατεταμέναις τάς χειράς καθ' ήλην αυτών τήν ζωήν. θεώσουσαν άκαταπαύστως τά άκρα της βίνος των, και ενόμιζον έκυτους άμειβομένους πληρέστατα διά της ούρασίας χρίτης, όσάκις έδελπον μικράν κυανήν φλόγα και άλλας ιδιοτροπίας θλιος παραδόξους. Έν δε τούτου ένεκα απέκτησαν το όνομα των ο σ ο φ ω ν, οι δόντες αυτού τούτο ήσαν πάντως μωρότεροι αυτών. Λέγεται ότι έζων εις τά δάση και ότι οι μάλλον άνεμιένως βίοντες μεταξύ αυτών, και μη άποβλέποντες εις τήν θεϊαν κυανήν Ελλαμψιν, έσπούδαζον τήν άστρονομίαν, τήν φυσικήν ιστορίαν και τήν πολιτικήν, και εξέχοντο ενίοτε εκ των έργων των, ίνα μεταδώσωσι των θεωριων των τοις δεσπόζουσι των ανθρώπων και τοις ούραίοις αυτών. Επί τούτου δε πρώτως προσείχον εις τήν παιδείαν των μαθητών αυτών, ώς τε απέστειλον όδηγούς παρά τη μητρί, άμα έμάνθανον, ότι εν γαστρί ήδη έγειρε αυτη, και επαιδαγωγών εξ αυτης της κηύσεως τόν μέλλοντα αυτών μαθητήν, υποβάλλοντες τήν μητέρα εις ίδίαν δίκαιαν.

Διετέλουσαν τρίακοντα έτη εν τφ σχολείω οι μαθηταί των χωρίς να όμιλήσωσι, ούτε να θήξωσι, ούτε καν να χρέμψωσι. Εις το τέλος του καιρου τούτου, έδύνατο πλέον να φορέσωσι χιτώνια, να κρεωφαγήσωσι και πολλές να νυμφευθώσι γυναίκας, επί θρω όμωσ να μη άποκαλύψωσιν αυταις ούδεν των ύψηλών της γυμνοσφορίας αξιωμάτων. Οι Βραχυμάνες ισχυρίζοντο, ότι ή ζωή είναι κατάστασις συλλήψεως και ό θάνατος ή στιγμή της γεννήσεως. ότι ή ψυχή του φιλοσόφου εν τφ σώματι αυτού κρατούμένη είναι ως χρυσάλλη, και έλευθερούται κατά τήν στιγμήν του θανάτου του ως ψυχή διατροπώσα τόν θύλακα αυτης και μετεωρίζομένη. Τά γεγονότα της ζωής δεν ήσαν παρ' αυτοις ούτε καλά ούτε κακά, επειδή το άπαρέκον εν άρέσει έτέρω, και το αυτό πράγμα είναι ενι και τι άπό ανθρώπου τότε μεν εύάρεστον ότε δε δυσάρεστον. αυτη είναι ή σύνοψις της ήθικής αυτών φιλοσοφίας. Αι δε φυσικά αυτών γνώσεις ήσαν ήλλη τις άμορφος σωρεία προλήψεων. Έν τούτοις απέδιδον εις τόν κίσον αρχήν και τέλος, παρεδέχοντο θεόν πλάσαντα, κυβερνώντα και δεσπόζοντα αυτών. έπίστευον ότι το πάν ήτο συγκροτούμενον από διάφορα στοιχεία. θεώρουσαν τους ούρανοσ ως το άποτέλεσμα αιθερίας τινος ούσιος. παρεδέχοντο τήν άθανασίαν της ψυχής, τήν υ άρξιν δικαστηρίων εν Αθή, κτλ. Όταν έθαρίνοντο το ζήν έκάνοντο, παρασκευάζοντες οι ίδιοι τήν πυρήν των, και άνάπτοντες αυτην ίδίαις χερσιν έβάδιζον δε προς αυτην μεγαλοπρεπή και σπουδαίω ήθη.

Τοιούτοι ήσαν οι σοφοί, ως οι Έλληνες φιλόσοφοι πολλάκις έσυμβουλεύθησαν. Λέγουσιν ότι εξ αυτών έλαθεν ό Πυθαγόρας τά περί Μετεμψυχώσεως δόγματα. Αναγιγώσκουεν εις τόν Σουίαν, ότι ώνομάσθησαν Βραχυμάνες από του βασιλέως Βραχυμάν. Η άρεσις αυτη σώζεται εισέτι εν τή Ανατολή υπό το όνομα των Βραμίνων ή Βραμάνων (περί των εν άλλοις ειρήσεται).

(Μετ. Α. Β.)

—000—

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ.

— Επειδή διεδόθη μεταξύ των φοιτητών φήμη, ότι παράτείνεται ό χρόνος των Πανεπιστημιακών σπουδών των, και ότι αι διδακτορικά εξέτασεις γίνονται επαχθέστεραι, πληροφορομένη αυτους, κατ' έντολήν του Πρυτάνεως του Πανεπιστημίου, ότι ή φήμη αυτη είναι θλιος άνοστατος.

Ο Γραμμ. του Πανεπιστημίου Γ. Δοκός.

— Ένεκα των έρωτων τα, έρχομένης έβδομάδος, ό 11 αριθμός της έφημερίδος ταύτης θέλει δημοσιεύη τήν πρώτην του ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐν τῷ ΞΣΓ φυλλαδίῳ τοῦ κρατίτου τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων μας, ἤτοι τὴν Νέαν Πανδώραν, συντασσομένης ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ καὶ Κ. Παπαρήγοπουλου, καὶ τοῦ Κ. Ν. Δραγούμη κλ. ἀναγινώσκωμεν περὶ τῆς ἐφημερίδος τῶν μαθητῶν τὴν ἐξῆς εὐάρεστον κρίσιν καὶ εὐκρινῆ σύστασιν.

Ἐφημερίδες τῶν μαθητῶν. Ἄν καὶ ἐφημερίδα ἀναγγέλλομεν, κατατάσσομεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν χρησίμων συγγραμμάτων διότι τὸ κυριώτερον μέρος αὐτῆς εἶναι ἰδίως ἀφιερωμένον εἰς ἐπιστημονικὰς πραγματείας, καθ' ὅσον μέχρι τοῦδε ἴδομεν, καλῶς ἐρρανεύμενας, αἱ ἀρχαιολογικαὶ, φερ' εἰπεῖν, αἰτινες πλεονάζουσι, μεταφράζονται ἐκ τοῦ ἀξιολόγου ἀρχαιολογικοῦ λεξικοῦ τοῦ Σμυθίου. Εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὡς χωρεῖ μέχρι τοῦδε ἡ μαθητευομένη νεολαία, εὐρίσκει ταμεῖον γνώσεων ὠφελίμων (ἴδ. Ν. Πανδώραν φύλ. ΞΣΤ σελ. 429 στήλη β.)

— Τὸ αὐτὸ περιοδικὸν (ἡ Ν. Πανδώρα) φέρει τὴν ἐξῆς σημείωσιν περὶ τῆς ἐκδοθείσης ἤδη, καθὰ προαναγγείλαμεν, ἀρχαιολογίας τοῦ Στ. Παύλου, μεταφρασθείσης ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου Κ. Σπυρ. Ἀντωνιάδου.

« Βιβλίον χρησιμώτατον εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναπληροῦν ἑλλείψιν ἐπαισθητῆν μέχρι τοῦδε. Ἡ ἀρχαιολογία αὕτη εἶναι ἐπίτομος, λίαν περιεκτικὴ καὶ εὐμέθοδος εἰκὼν ὄλου τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐρανεύσις ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα τῶν νεωτέρων συγγραμμάτων καὶ συγκεφαλαιούσα τὰς τελευταίας τῆς ἐπιστήμης ἀνακαλύψεις κ τ λ. κτλ. » τιμᾶται δραχμῶν 5.

— Ὁ Κ. Α. Δαζαρηὶς δῆμαρχος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ συν αὐτῶ συγκατηγορούμενοι ἐξ ἐπὶ δολοφονία κτλ. δικασθέντες εἰς τὸ ἐν Σύρῳ Κακουργειοδικεῖον ἀθωώθησαν ἅπαντες πικρῶς ὑπερασπισθέντος αὐτοῦ τοῦ εὐγλώττου καὶ δεινοῦ ἐν δικηγόροις Κ. Ν. Πανταλέοντος.

— Ἐξεδόθη δευτέρον ἤδη ἢ πρῶτον τῷ 1821 ἐν Βιέννῃ ἐκδοθεῖσα μεταφρασίς ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τοῦ ἀπανθίσματος τῶν ἱερῶν Γραφῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ πρῶτον διευθυντοῦ τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς Κ. Γρ. Καλαγάνη, ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχε τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐκδόσεως, εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὴ, οὐχ ἦτον δὲ καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ πρωτοτύπου ἐν τῇ σοφῇ Γερμανίᾳ πᾶσι τοῖς καὶ ἐπὶ μικρὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ διατρέψασιν ὁμογενέσιν Ἡ ἀγγελλομένη δευτέρα ἐκδοσις τῆς μεταφράσεως διεβρῦθη κατὰ τὴν 46 ἐκδοσιν τοῦ πρωτοτύπου, καὶ οὐ μόνον πολλὰς βελτιώσεις ἐπένεγκεν εἰς αὐτὴν ὁ μεταφραστὴς Κ. Καλαγάνης, ἀλλὰ καὶ τὸ λεκτικὸν αὐτῆς διώρθωσε καὶ κατέστησεν αὐτὸ χαριέστερον, ὁμαλωτάτον καὶ μᾶλλον τοῖς τῆς γλώσσης κανόσι συνάδον. Δὲν διατάζομεν παντελῶς νὰ συστήσωμεν τὸ ἀπανθίσμα τοῦτο τοῖς τὴν Ἱεράν ἱστορίαν διδάσκει καὶ διδασκόμενις. Δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἔτι τὸ βιβλίον αὐτὸ εἰς τὴν Ἡ. κλάσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων, καὶ εἰς τὸ λεγόμενον συνδιδακτικὸν τμήμα αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς κατωτάτας τάξεις τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων, πρὸς ἀνάγνωσιν, διότι ἐκ πείρας γνωρίζομεν ὅτι πολλαχοῦ καὶ αὐταὶ χωλαίνουσι περὶ ταύτην. Πολὺ ὄφελος ἠθικὸν δύναται νὰ προκύψῃ εἰς τοὺς παῖδας καὶ ἐκ τῶν ἱστορουμένων καὶ ἐκ τῶν διδακτικωτάτων ἠθολογιῶν, ἀς ἐκ τούτων ἐξάγει ὁ συγγραφεὺς, ἐὰν δὲν ἐγένετό που θετικῶς ἐρμηνεία τοῦ κειμένου, χάριν τῆς ἠθολογίας, καὶ παρεξηγήσεις καὶ εὐτελισμὸς τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐν αὐτῷ προσώπων. Περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἂν πᾶσαι αἱ ἐν τῷ προκειμένῳ ἀπανθίσματι διδασκαλαὶ εἰσὶν ὑγιαίνουσαι, καὶ οὐδαμῶς δειστροπικαὶ τι, θέλουσιν ἀποφανθῆ οἱ κατ' ἐπάγγελμα θεολόγοι καὶ τῶν τοιούτων ἔτασταί, ἀδυνατούντων ἡμῶν πρὸς τοῦτο, οὐ γὰρ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον. Ἀλλ' ἀφοῦ πάντες, καὶ αὐτοὶ οἱ σφόδρα ζηλωταί, ἐσίγησαν ἕως ἄρτι ἀπὸ τοῦ 1821, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐδημοσιεύθη τὸ βιβλίον ἐξελληνισμένον, πρὸς χρῆσιν τῶν ὀρθόδοξων, φαίνεται ὅτι καλῶς ἔχει αἱ ἀσπαστὸν ἴστί καὶ εἰς τὰ σχολεῖα εἰσακτέον.

Βερολίνον 17 10βρίου. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας διελθὼν διὰ Πράγας καὶ Δρέσδης ἐφθασε σήμερον ἐνταῦθα. Ἡ εἰς Βερολίνον μετάβασις τοῦ Αὐστριακοῦ αὐτοκράτορος πολυειδῶς σχολιάζεται.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Λονδίνον 17 10βρίου. Τὸ ὑπουργεῖον ἠτήθη εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ψῆφοι ὑπουργικαὶ 289, τῆς ἀντιπολιτεύσεως 305, πλειοψηφία κατὰ τοῦ ὑπουργεῖου 16.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ψηφοφορίαν ἡ παραίτησις τοῦ ὑπουργεῖου ἦτο βεβαία. Καθὼς δ' ἀπορῶ τοὺς διαδόχους του, ἐκυκλοφόρουν διάφοροι φήμαι. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ Βασίλισσα θέλει προσκαλέσει τὸν Ρούσελ, ἄλλοι δὲ ἀπαναντίας θέλουσιν τὸν Ἀβερδῆνον.

Τηλεγραφικαὶ εἰδήσεις φθάσασιν εἰς Βιέννην 10 Δεκεμβρίου.

Λονδίνον 18 10βρίου. Κατὰ τὸν Ἑωθικὸν Κήρυκα, τὸ ὑπουργεῖον ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του. Ὁ Δερμπὴ ἐσύστησεν ὡς διάδοχόν του τὸν Μπρέισον Λανσδάουν. Ὁ Κόμης Ἀβερδῆν προτεκλήθη νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς Λονδίνον.

Λονδίνον 16 10βρίου. Λέγεται ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ Κόμης Ἀβερδῆν θέλει διορισθῆ πρωθυπουργός, ἔχων συναδέλφους τοὺς Κ. Κ. Ρούσελ, Γλάδστονα καὶ Ερβέρτ.

Μαδρίτη 15 10βρίου. Τὸ ἰσπανικὸν ὑπουργεῖον ἔπεσε καὶ τὸ νεοσχηματισθὲν σύγκριται ἀπὸ τὸν Ρογκάλαν, πρωθυπουργόν, Λάραν, ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Μιρασόλ τῶν Ναυτικῶν, Αρισταζαβάλ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Φλορεάλ ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

— Κατὰ τὴν Ἀνεξαρτησίαν τοῦ Βελγίου, ἡ κυβέρνησις εἰδοποιήθη, ὅτι ὁ Πάππος θέλει ἔλθῃ εἰς Πεκίνο μετὰ ἐξ Καρδιναλίων, διὰ νὰ στέψῃ τὸν Αὐτοκράτορα. ἡ Α. Α. θέλει καταλύσει εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Κεραμικοῦ, ἡ δὲ στέψις θέλει γίνῃ τὸν Μάιον.

— Εἰς τὰ δύο γερμανικὰ δουκάτα Ἀνχαλτ Δεσάου καὶ Ἀνχαλτ Καίτην εἰσῆχθη ἐκ νέου ὁ νόμος, καθ' ὃν οἱ δημοδιδάκταλοι ὑποχρεοῦνται νὰ καθαρίζωσιν τὴν ἐκκλησίαν νὰ κρύβωσι τοὺς κώδωνας, καὶ ἄλλα παρόμοια! (Ἀθηνᾶ).

ΤΟΥΡΚΙΑ. Περὶ τῶν Ἀγίων τόπων.

Ἐξ Ἰόππης, τῆ 20 Νοεμβρίου.

Ταύτην τὴν στιγμὴν (ὥραι τρεῖς καὶ ἡμίσεια τῆς πρώτης) ἔφθασεν ἐξ Ἱερουσαλήμ ὁ ταχυδρόμος ὃν εἶχαν στείλει ἕνεκα τῆς βραχείας εἰς τὰ ἐκείσε διατριβῆς του, ἡμῶς ἠδυνήθησαν νὰ μοὶ διαδώσωσι τὰς κατωτέρω πληροφορίας, ὑποσχόμενοί μοι ὅτι προσεχῶς θέλουσιν μὲ γράψαι ἐν ἐκτάσει.

Ὁ Ἀφίρ βέης ἐστάλη, ὡς σὰς εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς Υ. Πύλης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ ν' ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ἐκείσε Γραικοὺς καὶ Λατίνους τὸ περὶ τῶν Ἀγίων Τόπων ἐκδοθὲν τελευταῖον φερμάνιον τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ φερμανίου τούτου ἀπήρσκειν, ὡς φαίνεται, εἰς τοὺς Λατίνους, ἐχοντας προηγουμένην ἰδέαν, μύρια παρενεβλήθησαν ὑπὸ αὐτῶν προσκόμματα πρὸς τὸ ν' ἀναβληθῆ ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἔλθωσι νεώτεροι ἐκ τῆς Υ. Πύλης διαταγαὶ πρὸς τὸν Ἀφίρ βέην διὰ τὸν ταχυδρόμον ἐστάλησαν ἐν τῷ μεταξῷ τέλος ἐφθασαν αἱ νεώτεροι διαταγαί, ἐπιμένουσαι εἰς τὸ ν' ἀναγνώσῃ ὁ Ἀφίρ βέης τὸ παρ' αὐτῶ φερμάνιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνεγνώσθη τέλος πάντων τὴν 16 Νοεμβρίου, ἐνώπιον τοῦ ἐπιτοπίου Συμβουλίου, συγκειμένου ἀπὸ ἐπισκόπου γραικοῦ, ἀρμενίου, καὶ ἐπὶ πικρῶν ὄλων τῶν ἐκείσε ὀθωμανικῶν ἀρχῶν, καὶ τῶν προξένων γάλλου καὶ βῶτσου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐγγράφου τούτου, οἱ μὲν Λατῖνοι λειτουργοῦσιν εἰς τὸν τάφον τῆς Παναγίας, χωρὶς ὁμῶς ν' ἀφίνωσιν ἐκεῖσε οὔτε βελόνην ἀνήκουσαν εἰς αὐτοῦ, δηλαδὴ φέρουσι τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν ἱερῶ σκεύη καὶ ἄμρια. ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας τὰ παραλαμβάνουσιν ὅλα καὶ ἀναχωροῦσιν εἰς τὸ ὄρος τὸν Ἐλαιῶν, οἱ γραικοὶ λειτουργοῦσιν, ἀντὶ ἐξω, ἐντὸς τοῦ καθολικοῦ.

Περὶ δὲ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ τρούλου τοῦ Ἀγίου Τάφου ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὅστις ἐστάλη πρὸς αὐτὸ τοῦτο παρὰ τῆς αὐτοκρ. κυβερνήσεως, ἀποταθείς πρὸς τοὺς γραικοὺς, τοὺς λατίνους, τοὺς ἀρμενίους καὶ τοὺς κόπτας, ἐζήτησε νὰ τὸν καθυποβάλωσι τὰ διάφορα σχέδιά των, ὡστε νὰ ἐκλέξῃ μετὰ αὐτῶν τὸ προσφορώτερον, καὶ κατ' αὐτὸ νὰ ἐπιληφθῆ ἀμέσως τῆς ἐπισκευῆς τοῦ τρούλου, δαπάναις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Λέγεται ὁμῶς ὅτι καὶ εἰς τοῦτο ἀπαντῶνται προσκομματα τινὰ, τὰ ὁποῖα θέλει βέβαια ἐξομαλῶναι ἡ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Υ. Πύλης φρόνησις. Ταῦτα πρὸς τὸ παρόν. (Ἐφημ. Σμύρνης)

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)